

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 18 *

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 2 ΤΟΥ ΜΑΗ 1915

* ΑΡΙΘΜΟΣ 563

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλή φώτιση.
ΓΚΑΙΤΕ Φάουστ— Πιρόλογος στο θέατρο (Μετάφρ. Κ. Χα-
τζόπουλου).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Γ-ΓΕΡΣΤΑΜ. Το βιβλίο του μικρού
άδερφού (τέλος).
ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ. Κριτικό σημείωμα.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Et nunc et semper.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Μιά κουβέντα μου με τον κ. Πάλλη.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. Δυό νέοι ποιητές.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ. Νύχτα—Ψυχή.
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Δυό Δρόμοι.
Α. ΤΡΑΝΟΣ. Οί προστάτες μας.
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.— Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.— ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.
ΕΙΚΟΝΕΣ. Πιάνος Ταγκόπουλος.— Α. Κουκούλας.— Τρεις
επισημασμένοι Βενιζελικοί.

“ΦΑΟΥΣΤ,”

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Διευθυντής. Ποιητής. Καμινός.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἐσείς οἱ δυό, πὸν πάντα μ' ἔχετε
παρασταθεὶ κάθε στενόχωρη ὥρα,
πέτε μου ἀλήθεια τί παντέχετε
στὴ Γερμανία μ' ὅ,τι ἀρχινοῦμε τώρα ;
Στὰ πλήθη ἤθελα νάρεσα, γιατί
καὶ ζοῦν κι ἄλλους βοηθοῦν νὰ ζοῦνε.
Στόλοι, σανίδες ἔχουνε μπηχτεὶ
καὶ μιὰ γιορτὴ ὅλοι καρτεροῦνε.
Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἔχουνε καθήσει
καὶ ποθοῦν κατιτίς νὰ τοὺς ξαφνίση.
Μὲ τοῦ λαοῦ τὸ πνεῦμα ξέρω νὰ φιλιώσω,
μὰ ἔτσι ποτὲ δὲν εἶμουν στὰ στενά :
Στὸ πῶ καλὸ δὲν ἔχουν μάθει ἀληθινά,
μὰ ἔχουν πολλὰ διαβάσει ὥστόσο.
Πῶς δὴ γενῆ νάσαι τῆς ὥρας ὅλα,
καὶ σοβαρά, μὰ καὶ νάρεσουν κιόλα ;
Γιατὶ ἀγαπῶ τὸ πλῆθος, νὰ θωρῶ
στὴν παράγκα τὸς μέσα ὅταν χυμίζη,
σὲ στρυμωχτὸ στὴ στενὴ πόρτα μας σωρὸ

ἀπανωτὰ σὰν κῦμα ὅταν βουτίζη,
πρὶν τις τέσσερες, ὥρες πρὶν βραδιάση,
μὲ σπρωξιὲς στὸ ταμειὸ σὰν πολεμῶ,
σὰ σὲ λιμὸ στὴν πόρτα τοῦ ψωμῶ.
σκοτῶνεται μπυλιέτο νάγοράση.
Τὸ θάμα αὐτὸ σὲ κόσμῳ ὅποιος λογιῆς
ὁ ποιητὴς τὸ κάνει· ἔ, φίλε, μὴν ἀργῆς !

ΠΟΙΗΤΗΣ

Γιὰ τὸ λογιῆς τὸν κόσμῳ ἄς μὴ γρικῶ,
ποῦ ἡ ἔμπνευση πάει μπρὸς του νὰ μᾶς φύγη,
καὶ τοῦ πλήθους τὸ κῦμα ἄς μὴ θωρῶ,
ποῦ ἄθελά μας στὸ ρέμα του μᾶς πνίγει,
στὸ στενὸ φέρε με ἡσυχῳ οὐρανῶ,
ποῦ ἡ ἀγνὴ χαρὰ στὸν ποιητὴ ξανοίγει,
ποῦ ἀγάπη καὶ φιλία βαθιά μας ξέρει
νὰ πλάθῃ, νὰ προκόβῃ μὲ θεῖο χέρι.

Ἄ, ὅ,τι ἀπὸ μέσα ἐκείθε πεταχτεὶ,
ὅ,τι δειλὰ τάχειλι μας ψευδίζει,
πότε ἄπλερο, πότε ἴσως πλέριο, ἡ ὀρμὴ
τῆς ἄγριας στιγμῆς μᾶς τὸ ἀφανίζει.
Συχνὰ ἂν στὰ χρόνια μέσα βασταχτεὶ,
τὴν ἀέριμ του μορφῆ τῆς κερατίζει.
Ὅ,τι γυαλίζει γιὰ στιγμῆς γεννιέται,
τὸ γνήσιο μόνον στοῦ; κατόπι μας δὲ σβηθεται.

ΚΩΜΙΚΟΣ

Γιὰ τοὺς κατόπι μόνον ἄς μὴ γρικουῦσα !
Κι ἂν ποῦμε πὸς γι' αὐτοὺς ἐγὼ μιλοῦσα,
τοὺς τωρινούς ποιός τότε εὐχαριστεὶ ;
Χρειαζοῦνται κι αὐτοὶ τὸν ἀνθρωπὸ τους,
κ' ἕνα ἄξιο παλικᾶρι ἀνάμεσὸ τους
φαντάζομαι πὸς εἶναι κατιτί.
Ποῦ ξέρει κάτι εὐχάριστο νὰ δώση,
δὲν τὸν ταρατίζει τοῦ λαοῦ ἡ παραξενιά ;
τὸ κοινὸ του ποθεὶ νὰ μεγαλώσῃ ;
σιγοῦρα συχναντεὶ ἔτσι πῶ γερᾶ.
Θάρρος λοιπὸν κι ἄς μοῦ γενῆς τὸ ἰδανικὸ
τῆ φαντασία κι ὅσα αὐτὴ σέρνει ἀπόλα :
αἴσθημα, πάθος, νοῦ καὶ λογικὸ,
μὰ θυμοῦ το ! ὄχι δίχως τρέλα κιόλα !

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Πρῶτα ὅμως βάλε δροσὴ ! Τὶ νὰ δοῦνε
μαζεύονται, νὰ βλέπουν ἀγαποῦνε.
Στὰ μάτια ἂν ξετυλίγονται πολλὰ
ὥστε ὁ κόσμος νὰ χάσῃ ξαφνισμένος,
τότε πλατιά εἶσαι ἀμέσως κερδισμένος
καὶ κοσμοαγαπημένος στὰ καλά.
Μὲ τὸν ὄγκο τὸ πλῆθος τὸ κερδαίνουν,
κάθενας βρίσκει κάτι μοναχός.